

1

VLAK VOOR DE ONTMOETING KREEG GRADY ADAMS EEN vreemde gewaarwording, een gevoel dat Merlin en hij niet alleen waren.

Grady liep elke dag twee uur lang met zijn hond door de bossen en velden, weer of geen weer. In de wildernis hoefde hij nergens anders over na te denken dan over de geuren en geluiden en indrukken van de natuur, het spel van het licht en de schaduwen, de weg die voor hem lag, en de weg naar huis terug.

Dit wildpaadje was ontstaan doordat talloze herten jarenlang dezelfde route door het bos hadden genomen. Het liep naar een veld vol gras en geurige klaver.

Merlin ging voorop, schijnbaar ongeïnteresseerd in de sporen van de herten en de mogelijkheid een glimp van de witte spiegel rond hun staart op te vangen. Hij was een drie jaar oude Ierse wolfshond van zeventig kilo met een gespierde nek en een schofthoogte van negentig centimeter. Zijn ruige vacht varieerde in tint van asgrauw tot donkergrijs. In de schaduwen van de naaldbomen leek hij zelf soms op een schaduw, maar dan een die niet aan een plek gebonden was.

Toen Grady de bosrand naderde, leek het veld achter de bo-

men op een vreemde manier door de zon beschenen te worden. Het schijnsel had een koperkleurige tint, alsof de wereld behekt was en de middagzon een paar uur eerder dan normaal onderging. De zonnestrallen vielen fonkelend op het veld.

Merlin trippelde tussen twee naaldbomen door en betrad de open vlakte. Grady kreeg een bang voorgevoel, alsof hij iets of iemand tegen zou komen. Hij bleef aarzelend in de schaduw van de bosrand staan en liep toen achter de hond aan.

Op de open vlakte was het licht koperkleurig noch fonkelend, zoals Grady dat aanvankelijk tussen de bomen door had waargenomen. De lichtblauwe hemelboog en de smaragdgroene uitlopers van het bos omsloten het veld. Geen zuchtje wind speelde door het goudkleurige gras. Het was eind september, en het veld lag er net zo stil en doods bij als een onderaardse grot.

Merlin stond roerloos stil, de kop omhoog, waakzaam, de ogen geconcentreerd gericht op iets in de verte. Van wolfshonden werd gezegd dat ze van alle hondenrassen de scherpste blik hadden.

Grady voelde dat de haartjes in zijn nek nog steeds recht overeind stonden. Hij bleef het gevoel houden dat er iets onaangenaams stond te gebeuren, en hij vroeg zich af of zijn eigen intuïtie daarbij een rol speelde of dat hij afging op de spanning die hij bij de hond waarnam.

Hij ging naast het enorme beest staan en tuurde in de richting waarin zijn metgezel keek. Zijn blik gleed over het glooiende veld, dat in zuidelijke richting omlaag liep naar een volgend bos. Niets bewoog aanvankelijk... maar uiteindelijk wel.

Een witte gedaante, soepel en snel. En toen nog een.

Twee dieren renden achter elkaar aan door het gras. Ze leken zich niet doelgericht te verplaatsen maar bewogen zich splendderwijs voort, zaten elkaar achterna, buitelden over elkaar heen, rolden over de grond, sprongen op en daagden elkaar uit, zo speels dat het duidelijk was dat ze niet in een gevecht gewikkeld waren.

Waar het gras hoog was, verdwenen ze bijna uit het zicht,

maar vaak waren ze goed te zien. Omdat ze geen moment stilstonden, was het moeilijk om precies in te schatten om wat voor wezens het ging.

Ze hadden een compleet witte vacht en wogen naar schatting vijftientig kilo, net zo zwaar als een hond van gemiddelde grootte. Maar het waren geen honden.

Ze leken net zo lenig en snel als een kat te zijn. Maar het waren geen katten.

Hoewel Grady tot zijn zeventiende in dit berggebied had gewoond en er vier jaar geleden was teruggekomen, op zijn tweëndertigste, had hij nog nooit zulke wezens gezien.

Merlin stond gespannen over zijn hele lijf naar het speelse duo te kijken. Grady had hem als pup gekregen, en de hond was de afgelopen drie jaar praktisch zijn enige gezelschap geweest. Hij kende het beest zo goed dat hij precies wist wat er in het beest omging. Merlin keek gefascineerd naar de nieuwkomers, maar omdat hij niet wist om wat voor dieren het ging, was hij erg op zijn hoede.

De onbekende beesten waren groot genoeg om gevaarlijke roofdieren te zijn als ze klauwen en scherpe tanden hadden. De afstand was te groot om te kunnen inschatten of het carnivoren, omnivoren of herbivoren waren. De laatste categorie achtte Grady het minst waarschijnlijk.

Merlin leek niet bang te zijn. Omdat Ierse wolfshonden groot en sterk waren, echte jachthonden, waren ze bijna nergens bang voor. Hoewel het vreedzame, aanhankelijke dieren waren, waren er gevallen bekend waarin ze een aanval van een troep wolven hadden afgeslagen of waarin ze bij een aanval van een pitbull hun belager in één keer in een wilde, schuddende beweging hadden doodgebeten.

Toen de witte wezens hen op zo'n twintig meter waren genaderd, kregen ze door dat ze in de gaten gehouden werden. Ze bleven staan en staken hun kop omhoog.

Geen vogel liet zich zien; er hing een griezelige stilte in het

duistere bos en over het veld. Grady had het merkwaardige gevoel dat zijn laarzen geen enkel geluid zouden maken als hij zich in beweging zette, en dat hij geen stem zou hebben als hij ging schreeuwen.

Om de man en zijn hond beter te kunnen zien, richtte een van de witte wezens zich als een eekhoorn op zijn achterpoten op.

Grady vond het jammer dat hij zijn verrekijker niet bij zich had. Voor zover hij kon nagaan had het onbekende dier geen vooruitstekende snuit; de zwarte neus lag praktisch in hetzelfde vlak als de ogen. De afstand maakte een verdere analyse onmogelijk.

Plotseling ademde de dag uit. In de bomen achter Grady zuchtte een briesje.

De staande wezens lieten zich weer in het goudkleurige gras vallen en renden weg, al leek hun beweging meer op glijden dan op sprinten. Al snel waren hun lenige witte lijven uit het zicht verdwenen.

De hond keek vragend naar hem op. Grady zei: 'Laten we eens een kijkje nemen.'

Op de plek waar de mysterieuze wezens hadden gespeeld, was het gras gebogen en platgetrapt. Geen onbegroeide aarde betekende geen pootafdrukken.

Merlin volgde het spoor terug tot hij bij de bosrand kwam.

De schaduw van een wolk gleed over hen heen en leek naar het bos getrokken te worden, zoals rook door een luchtstroom wordt meegezogen.

Grady tuurde tussen de dicht op elkaar staande bomen door het duistere naaldbos in en kreeg het gevoel dat iemand naar hem keek. Als de wezens met de witte vachten konden klimmen, zouden ze misschien hoog in een boom zitten, in de schaduw van de takken, en zouden ze niet gemakkelijk met het blote oog zijn waar te nemen.

Hoewel Merlin qua ras en stamboom een echte jachthond was en over een sherlockiaanse reukzin beschikte waarmee hij het mi-

nierste geurspoor kon volgen, maakte het beest totaal geen aanstalten om het spoor nader te onderzoeken.

Ze volgden de bosrand naar het westen en liepen toen in noordwestelijke richting over het glooiende veld terug in de richting van het huis. De aantrekkende wind fluisterde door het gras. Uiteindelijk kwamen ze bij het noordelijk bos terug.

Onmiddellijk leefde de natuur op: vogels zongen, insecten zoemden, de zware boomtakken kraakten onder hun eigen gewicht.

Hoewel de onnatuurlijke stilte was verbroken, bleef Grady het gevoel houden dat er iets onheilspellends in de lucht hing. Steeds als hij achteromkeek, zag hij niets bijzonders, en toch had hij het gevoel dat Merlin en hij niet alleen waren.

Na een tijdje langs de glooiende helling omhoog te zijn gelopen, kwamen ze bij een beekje dat tussen afgesleten rotsen door stroomde. Waar de bomen de zon doorlieten, vertoonde het wateroppervlak een zilveren schittering. Elders was de beek donker en egaal van kleur.

Nu alle geluiden werden overstemd door de spetterende bergbeek had Grady meer dan ooit de neiging achterom te kijken. Hij onderdrukte deze paranoïde drang totdat zijn metgezel bleef stilstaan, zich omdraaide en langs de helling naar beneden keek.

Zonder zich te hoeven bukken legde Grady een hand op de rug van de wolfshond. Hij voelde dat alle spieren in het lijf van de hond gespannen waren.

Het grote beest liet zijn blik door het bos gaan en richtte zijn gespitste oren iets naar voren. Hij sperde zijn neusgaten open, en zijn neus trilde.

Merlin bleef zo lang in die houding staan dat Grady het idee kreeg dat de hond niet zozeer iets zocht als wel probeerde een achtervolger af te schrikken. Toch begon het dier niet te grommen.

Toen de wolfshond uiteindelijk de weg naar huis vervolgde, liep hij sneller dan eerst, en Grady Adams volgde hem in hetzelfde opgevoerde tempo.

2

OP ZATERDAG WERD ER AAN HET EIND VAN DE MIDDAG een inval gedaan in een illegale hondenfokkerij. Rocky Mountain Gold, een organisatie van vrijwilligers die zich inzette voor de opvang van golden retrievers, ontfermde zich diezelfde avond nog over vierentwintig fokhonden die ongewassen en ondervoed waren, onder de teken en vlooiën zaten en aan een scala van onbehandelde infectieziektes leden.

Dr. Camillia Rivers werd die nacht om 5.05 uur op haar dienst-telefoon gebeld. Rebecca Cleary, coördinator van Rocky Mountain Gold, vroeg hoeveel van de vierentwintig honden Cammy bereid was gratis te behandelen, waarbij alleen de medicijnen tegen inkoopsprijs werden vergoed.

Op haar nachtkastje stond een foto van haar golden retriever, Tessa, die nog maar zes weken daarvoor was overleden, en toen Cammy daarnaar keek, zei ze: 'Breng ze allemaal maar.'

Donna Corbett, haar zakenpartner en collega-dierenarts, was net een halve week op vakantie en zou nog een paar dagen wegblijven. Cory Hern, hun hoofdassistent, zat het weekend bij familie in Denver. Toen ze Ben Aikens belde, hun andere assistent, hoorde ze dat hij bereid was zijn vrije zondag aan de goede zaak op te offeren.

Om 6.20 uur arriveerde er een karavaan van terreinwagens van Rocky Mountain Gold bij de kleine Corbett-dierenkliniek. De vierentwintig golden retrievers waren er afschuwelijk aan toe. Elke hond was op zich een prachtexemplaar, maar op dat moment zagen ze eruit alsof ze de boodschappers van het einde der tijden waren.

De honden hadden hun hele leven in krappe kooien doorgebracht, waren niet alleen verwaarloosd maar ook mishandeld en hadden zonder enige medische zorg het ene nest na het andere moeten werpen tot ze compleet uitgeput waren. Het was dan ook niet verwonderlijk dat ze trilden van angst en van de zenuwen moesten overgeven, bang voor iedereen die in hun buurt kwam. In hun beleving behandelden alle mensen hen wreed of op zijn hoogst onverschillig, en ze verwachtten elk moment geslagen te zullen worden.

Acht vrijwilligers van de opvangorganisatie hielpen mee de honden te wassen, de vacht rond wonden en infecties weg te scheren, klitten weg te knippen, ze te onttaken, enzovoort. Deze taken werden bemoeilijkt doordat de honden constant gekalmeerd en op hun gemak gesteld moesten worden.

Cammy had niet in de gaten dat de ochtend al verstreken was tot ze om 14.17 uur op haar horloge keek. Omdat ze haar ontbijt had overgeslagen, nam ze een kwartiertje pauze om zich in haar appartement boven de kliniek terug te trekken en iets te eten.

Jarenlang had Donna Corbett de praktijk samen met haar man John gerund, die ook dierenarts was. Toen John vier jaar geleden aan een hartaanval was overleden, splitste Donna hun grote appartement op in twee units en zocht ze een zakenpartner die net zoveel hart voor de goede zaak had als zij en John, iemand die zijn of haar leven in dienst van het werk wilde stellen.

De Corbetts hadden hun dierenartspraktijk altijd als een roeping beschouwd, en daarom had Cammy niet eerst met haar partner hoeven te overleggen om toe te zeggen dat de honden van de fokkerij pro Deo behandeld zouden worden.

Nadat ze snel een broodje kaas had gemaakt, deed ze een gekoeld flesje icetea met perzikensmaak open. Ze at staande aan het aanrecht.

Toen ze zich die ochtend met de vrijwilligers van Rocky Mountain Gold over de honden had ontfermd, waren er twee telefoontjes binnengekomen. Een betrof een zieke koe. Ze verwees de beller door naar dr. Amos Renfrew, de beste koeien-dokter van de regio.

Het tweede telefoontje kwam van Nash Franklin, over een paard van High Meadows Farm. Omdat de situatie niet dringend was, beloofde Cammy dat ze later die middag wel even langs zou komen.

Ze had haar broodje bijna op toen Ben Aikens haar van beneden riep. ‘Cammy, je móét dit zien.’

‘Wat is er dan?’

‘Die honden. Zoiets heb ik nog nooit gezien.’

‘Ik kom eraan.’ Ze stopte het laatste stukje brood in haar mond en rende al kauwend naar beneden.

Malafide hondenfokkers behandelden hun honden fysiek en emotioneel vaak zo slecht dat de dieren erdoor getraumatiseerd raakten. Als de dieren bevrijd werden, bestond er een reële kans dat ze door nieuwe ervaringen in een gevaarlijke shocktoestand terechtkwamen: open ruimtes, auto’s, trappen (die ze nog nooit op of af waren geweest), onbekende geluiden, zeep en water, en zelfs vriendelijke woorden en zachte aanrakingen. Meestal werd de shock veroorzaakt door chronische dehydratie of voortwoekerende infecties, maar soms was de enige oorzaak die Cammy kon vinden het nieuwe, de verandering.

Als de dieren al voor hun ziektes en slechte conditie behandeld konden worden, kostte het maanden om ze te socialiseren, maar uiteindelijk zouden ze zichzelf overwinnen en die vrolijke inborst terugkrijgen die zo kenmerkend is voor golden retrievers. Ze zouden leren anderen te vertrouwen en lief te hebben en door anderen bemind te worden.

Terwijl Cammy langs de buitentrapp naar beneden liep, bad ze dat al deze honden het zouden redden en het goed zouden doen, en dat ze er geen van allen aan infecties, ziekte of shock onderdoor zouden gaan.

Cammy ging via de hoofdingang de kliniek binnen, liep snel door de kleine wachtkamer, een gang door met aan weerszijden vier onderzoekskamers, en kwam via een klapdeur in de grote, open, betegelde ruimte met hokken waar de dieren werden behandeld en verzorgd.

Wat ze aantrof, leek in niets op de crisissituatie die ze verwacht had. Zo te zien waren de mishandelde honden stuk voor stuk hun onrust kwijtgeraakt, hadden ze de pijnlijke herinneringen verdrongen en wilden ze graag een nieuw leven beginnen. Ze kwispelden, keken verwachtingsvol uit hun ogen, grijnsden die befaamde gouden grijns, en lieten zich genoeglijk door de vrijwilligers van Rocky Mountain Gold over hun buik en kop krabbelen. Ze besnuffelden elkaar en verkenden de kamer, roken van alles en nog wat, waren nieuwsgierig naar dingen die hun kortgeleden nog angst hadden ingeboezemd. Geen enkele hond lag verlamd van schrik of trillend op de grond of probeerde zijn ogen te verbergen of zich zo klein mogelijk te maken.

Door dit onverwachte schouwspel keek Cammy haar ogen uit. Toen ze een paar passen verder liep, kwam Ben Aikens op haar af.

Ben, zevenentwintig, had altijd een opwekt humeur, maar nu straalde hij bijna van geluk, wat zelfs voor zijn doen ongebruikelijk was. 'Vind je het niet fantastisch? Heb je ooit zoiets meegemaakt? Nou, Cammy?'

'Nee. Nog nooit. Wat is hier gebeurd?'

'Dat weten we niet. De honden waren allemaal zoals eerst: bangig, paniekerig, heel zielig. En toen... nou, toen... toen werden ze ineens stil en rustig, allemaal tegelijk, en ze spitsten hun oren. Blijkbaar hoorden ze iets.'

'Wat hoorden ze dan?'

‘Ik heb geen idee. Wij hoorden niks. Ze deden hun kop omhoog en kwamen overeind. En ze bleven roerloos staan om te luisteren.’

‘Waar keken ze naar?’

‘Nergens naar. Of alle kanten op. Ik weet het niet. Maar moet je ze nu eens zien.’

Cammy stond inmiddels midden in het vertrek. Overal om haar heen waren de honden geanimeerd in de weer, als gewone honden.

Toen ze op haar hurken ging zitten, kwamen er twee goldens op haar af, kwispelend, aanhalig. Daarna nog een en nog een, en een vijfde. Zweren, littekens, ontstoken oren, huiduitslag: het leek de honden allemaal niet meer te deren. De ene hond was halfblind door een onbehandelde ooginfectie, de andere hond liep mank vanwege een ontwrichte poot, maar toch leken ze gelukkig en nergens last van te hebben. Hun vacht verkeerde in een belabberde staat, ze zagen er niet uit, waren broodmager, waren nog geen vierentwintig uur bevrijd uit een bestaan vol wreedheid en mishandeling, en nu waren ze ineens op wonderbaarlijke wijze gesocialiseerd, en alle angst en schuwheid waren verdwenen.

Rebecca Cleary, hoofd van de vrijwilligers, hurkte naast Cammy neer. ‘Knijp eens in mijn arm, want volgens mij droom ik.’

‘Ben zegt dat ze allemaal op een gegeven moment gingen staan, alsof ze iets hoorden.’

‘Ze stonden minstens een minuut lang te luisteren, waakzaam. We bestonden niet eens.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Het was net of ze niet meer wisten dat wij er ook nog waren. Bijna alsof ze in trance waren geraakt.’

Cammy hield een van de retrievers met beiden handen bij de kop vast en streek met haar duimen over de hanglippen. De hond, die pas nog zo bang en schuw was geweest, liet zich de gezichtsmassage met plezier welgevallen, keek haar recht aan en keerde zijn blik niet af.

‘Eerst,’ zei Rebecca, ‘was het best wel eng...’

De ogen van het dier hadden dezelfde gouden glans als zijn vacht.

‘... maar opeens zagen ze ons weer staan, en dat was prachtig om te zien.’

De ogen van de hond waren zo helder als kristal. Als topaas. Ze leken een innerlijk licht uit te stralen en bezaten een intense schoonheid: helder, direct, en diep.